

دکتر جواد مجابی یگانه بود؛ من رفیقم را از دست دادم

20 شهریور 1405

محمود دولت‌آبادی با بیان اینکه دکتر جواد مجابی یگانه بود می‌گوید: من یک رفیق شادخوی و نومیدی‌شکن را از دست دادم.

این نویسنده پیشکسوت در پی درگذشت جواد مجابی، شاعر، نویسنده، نقاش و منتقد پیشکسوت ادبی و هنری در نوشتاری که در اختیار ایسنا قرار داده، نوشته است: آنچه در این لحظه می‌توانم بگویم این است که من یک رفیق شادخوی و نومیدی‌شکن را از دست دادم و جامعه‌ی هنری- فرهنگی ما یک هوشمندی ظریف را.

برخی کسان هستند که ورای کوشش‌های ادبیاتی- هنری‌شان از یک مزیت ویژه نیز بر خوردارند و آن ذوق‌ورزی پایان‌ناپذیر و روحیه‌ی مداراگرایی در روابط انسانی و مناسبات دوستانه است، در این اندک شمار آدمیان دکتر جواد مجابی یگانه بود.

در نیم قرن و اندی شناسی، آشنایی و دوستی در حضر و سفر به یاد نمی‌آورم که جواد موجب کمترین رنجشی شده باشد، او انسانی به ذات و منش حلیم و خوددار بود و البته غالباً لبخند بر لب به شما خوش‌آمد می‌گفت با آن جمله‌ی مصطلح خود که « چگونه‌اید شما ». هم با چنین روحیه‌ای بود که چند باری بر انواع ناخوشی (اصطلاح خودش) چیره شده بود و از بیمارستان به خانه برگشته بود. این بار هم به خانه برگشت، دوستان پزشک هر آن کاری که لازم بود و می‌شد انجام دادند، اما دیگر نشد که بسامان شود و آخرین بار که با پزشک رفتم به دیدارش دیگر آن جواد همیشه نبود و دانسته شد که می‌داند چه در پیش است. چاره‌ای نبود جز این که به ناستین بسیار کوشنده در نگهداشت جواد و نیز پوپک که از آغاز به یاری مادر و خدمت پدر می‌بود رو کنم و بگویم باید بردبار باشیم، چه می‌توانستند انجام دهند که انجام نداده بودند؟

باری... به ایشان تسلیت می‌گویم و باز هم آرزوی صبوری دارم. حقیقت این که فنا ادامه‌ی بقای آدمی ست، البته به شگرد و شیوه‌ی خودش!